δοκεῖ δὴ τὸ βίαιον καὶ τὸ ἀναγκαῖον ἀντικεῖσθαι, καὶ ἡ βία καὶ ἡ ἀνάγκη, τῷ ἑκουσίῳ καὶ τῇ πειθοῖ ὅπερ καὶ προφερόμεθα. καθόλου δὲ τὸ βίαιον καὶ τὴν ἀνάγκην, καὶ ὅπερ καὶ ἀψύχων λέγομεν. καὶ γὰρ τὸ πῦρ κάτω βιᾳ καὶ ἀναγκαζόμενον φέρεσθαι φαμεν. τοῦτο δ' ὅταν καὶ παρὰ φύσιν καὶ τὴν καθ' αὑτὸ ὁρμὴν φέρηται, ἡ βία· οὐ μὴν οὐδ' ἑκούσια λέγεται, ἀλλ' ἀκόνυμος ἡ αὐτάθεσις. ὅταν δὲ παρὰ ταῦτα, βίᾳ φαμεν. ὁμοίως δὲ καὶ ὅπερ ἀψύχων, καὶ ὅπερ καὶ ζώων ὁρῶμεν βίᾳ πολλὰ καὶ πάσχοντα καὶ ποιοῦντα, ὅταν παρὰ τὴν ἐν αὐτῷ ὁρμὴν ἔξωθέν τις κινῇ. ἐν μὲν τοῖς ἀψύχοις ἁπλῆ ἡ ἀρχή, ἐν δὲ τοῖς ἐμψύχοις πλεονάζει. οὐ γὰρ ἀεὶ ἡ ὄρεξις καὶ ὁ λόγος συμφωνεῖ. ὥστ' ὅπερ μὲν καὶ ἄλλων ζώων ἁπλοῦν τὸ βίαιον, ὥσπερ ὅπερ καὶ ἀψύχων. οὐ γὰρ ἔχει λόγον καὶ ὄρεξιν ἐναντίαν, ἀλλὰ τῇ ὀρέξει ζῇ. ἐν δ' ἀνθρώπῳ ἔνεστιν ἄμφω, καὶ ἔν τινι ἡλικίᾳ, ᾗ καὶ τὸ παιδεύειν ὀπαδεῖ δόμεν. οὐ γὰρ φαμὲν τὸ παιδίον παιδεύειν, οὐδὲ τὸ θηρίον· ἀλλ' ὅταν ἤδη διὰ λογισμὸν παιδεύοντα. δοκεῖ δὴ τὸ βίαιον ἅπαν λυπηρὸν εἶναι· καὶ οὐδεὶς βίᾳ μὲν ποιεῖ, χαίρων δέ. διὸ ἀεὶ τὸν ἐγκρατῆ καὶ τὸν ἀκρατῆ πλείστα ἀμφισβήτησις ἔχει. ἐναντίας γὰρ ὁρμὰς ἔχων αὐτὸς ἕκαστος αὐτῷ παράπτει· ὥσθ' ὅτ' ἐγκρατὴς, βίᾳ φασὶν ἀφέλκει αὐτὸν ὑπὸ τῆς τῆς ἡδέων ὅπερ θυμῶν· ἀλγεῖ γὰρ ἀφέλκων παρὰ ἀντιτείνουσαν ὄρεξιν· ὅ τ' ἀκρατὴς βίᾳ παρὰ τὸν λογισμόν· ἥδεται γὰρ ἡ δοκεῖ λυπεῖσθαι. ἡ γὰρ ὅπερ θυμία, τῷ ἡδέος, ἡ ἀκολουθεῖ χαίρων. ὥσθ' ὁ ἀκρατὴς μᾶλλον ἑκὼν καὶ οὐ βίᾳ, ὅπερ οὐ λυπηρῶς. ἡ δὲ πειθὼ τῇ βίᾳ καὶ ἀνάγκῃ ἀντιτίθεται. ὁ δ' ἐγκρατὴς, ἐφ' ἃ πέπεισται ἄγει, καὶ πορεύεται οὐ βίᾳ, ἀλλ' ἑκών. ἡ δ' ὅπερ θυμία οὐ πείσασα ἄγει· οὐ γὰρ μετέχει λόγου. ὅπερ μὲν οὖν δοκοῦσιν οὗτοι μόνοι βίᾳ καὶ ἄκοντες ποιεῖν, καὶ διὰ τίνα αἰτίαν, ὅτι καθ' ὁμοιότητα τινὰ τῷ βίᾳ, καθ' ὅλ καὶ ὅπερ ἀψύχων λέγομεν, εἴρηται. οὐ μὴν ἀλλ' εἴ τις παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ διορισμῷ παρακείμενον κινεῖ, λύεται τὸ λεχθέν. ὅταν μὲν γὰρ τῆς ἔξωθεν παρὰ τὴν ἐν αὐτῷ ὁρμὴν κινῇ ἡ ἠρεμίζῃ, βίᾳ φαμὲν· ὅταν δὲ μὴ, οὐ βίᾳ. ἐν δὲ τῷ ἐγκρατεῖ καὶ ἀκρατεῖ οὐδὲ καθ' αὐτὸν ὁρμὴ ἐνεστι ἄγει. ἄμφω γὰρ ἔχει. ὥστ' οὐ βίᾳ οὐδέτερος, ἀλλ' ἑκὼν διά γε ταῦτα παράπτει, οὐδ' αἰαγκαζόμενος. τὴν γὰρ ἔξωθεν ἀρχὴν,

A Videtur autem violentum necessariũ, vis & necessitas voluntario, persuasionisque in rebus agendis opponi. In vniuersum autem violentum, necessitatémque etiam inanimatis assignamus. Nam & ignem vi, coactúmque deorsum ferri cernimus. Verùm quando secundum naturam, propriúmque impetum fertur, nec violentia, nec voluntarium subest, sed nomine caret antithesis: verùm cùm præter hæc contingunt, vt dicimus fieri. Eodem pacto & B animalia, & inanimata vi multa cùm facere, tum pati animadueruntur, quando scilicet præter naturalem impetum ab externo aliquo mouentur. Quod in anima quidem expertibus simplex est, sed in animatis sæpe simplex, vt in quibus non semper ratio, cupiditásque consonant. Ac cæteris quidem animalibus, quemadmodum & inanimatis violétum simplex est, quippe quæ cupiditati (nam ea viuunt) rationem minimè contrariam habeant: homini verò ambo insunt, certa quadam ætate, ea scilicet, quæ rebus per rationem agẽdis idonea est: neque enim vel puerũ, vel ferã agere dicimus. Proinde cùm violentum omne molestum esse, nec vi quisquam, sed gaudens agere videatur, magna de temperante, intemperantéque cõtrouersia oritur, eò quòd vterque contrarios intra se impetus sentiens agit. Vnde temperantem vi se ipsum à suauium cupiditate abstraxisse aiunt: dolet enim luctans cum resistente cupiditate. Intemperans autem vi, præter rationem rapitur: minùs tamen adfligitur: nam cupiditati lætus indulget, quippe qui suauibus intendit, quocirca non vi, sed volens agit, quia dolore vacat. Porrò persuasio, violentiæ, necessitatíque opponitur: temperans verò ea sectatur, de quibus persuasus est, non vi, sed volens. Nam cupiditas citra persuasionem trahit, quippe quę ratione caret. Quòd igitur ij soli vi, inuitíque facere videantur, quámque ob causam, scilicet ob similitudinem, qua & inanimata agere dicimus, exposuimus hactenus. Sed enim si & quod in determinatione positum isthic fuerat, adiiciatur, soluitur quod dictũ est. Quando igitur foris quippiam præter impetum intrinsecum mouerit, sedatíve, vi id fieri asseueramus: quando verò secùs, non vi. F In temperante autem, intemperantéque, insitus impetus ducit, (vtrunque enim habet) & neuter vi, & coactus, sed volens vterque agit. Nam principium,